

สถานภาพความรู้เรื่อง “ศรีวิชัย” ในประเทศไทยในรอบ 30 ปี ที่ผ่านมา (2520 - 2550)

ฤทธิ์ชนก ห่วงจริง*

ความนำ

ความรู้เรื่อง “ศรีวิชัย” ได้รับการถ่ายทอดในประเทศไทยเป็นครั้งแรกในพ.ศ.2469 เมื่อสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาดำรงราชานุภาพ ทรงนิพนธ์หนังสือเรื่อง ตำนานพุทธเจดีย์สยาม ซึ่งการศึกษาเรื่องศรีวิชัยในยุคนั้น ถือเป็นส่วนหนึ่งของการสนใจหาความรู้และศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับรัฐโบราณของชนชั้นนำสยาม ดังนั้นการเขียนเรื่อง “ศรีวิชัย” จึงถือเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างเนื้อที่ให้กับประวัติศาสตร์ชาติที่ต้องการเน้นถึงความเจริญรุ่งเรืองของสยามมาตั้งแต่อดีต โดยเฉพาะการสร้างอดีตที่เก่าแก่กว่าการมีอาณาจักรสุโขทัยเป็นราชธานีแห่งแรกของสยามและการเขียนประวัติศาสตร์ที่มีลักษณะดังกล่าว เกิดขึ้นขณะที่สยามกำลังก้าวสู่การเป็นรัฐชาติในช่วงปลายรัชกาลที่ 4 จนถึงรัชกาลที่ 6

บทความนี้ต้องการสำรวจสถานภาพความรู้เรื่อง “ศรีวิชัย” ในรอบ 30 ปี (พ.ศ.2520-2550) ที่ผ่านมาว่ามีลักษณะอย่างไรและมีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด โดยผลงานที่นำมาศึกษาในบทความนี้ เน้นผลงานของนักวิชาการในประเทศไทยเท่านั้น โดยศึกษาจากการสาร, หนังสือและเอกสาร ประกอบการสัมมนา

การศึกษาเรื่องศรีวิชัยก่อน พ.ศ.2520

การศึกษาเรื่องศรีวิชัยในประเทศไทย ได้รับความสนใจจากปัญญาชนชาวไทยทั้งในส่วนกลาง และส่วนภูมิภาคตั้งแต่พ.ศ.2469 เป็นต้นมา และตั้งแต่พ.ศ.2469-2520 การศึกษาเรื่องศรีวิชัยส่วนใหญ่ใช้หลักฐานทางด้านภูมิศาสตร์, หลักฐานทางด้านเอกสารโบราณและจารึก, หลักฐานทางด้านศิลปวัตถุและโบราณสถาน จากหลักฐานดังกล่าวสามารถจัดแนวทางของการศึกษาเรื่องศรีวิชัยได้ 2 ประเด็น คือ 1) การศึกษาเรื่องศรีวิชัยทางด้านพัฒนาการของที่ตั้งและจุดศูนย์กลางของอาณาจักร และ 2) การศึกษาเรื่องศรีวิชัยในฐานะที่เป็นรูปแบบศิลปกรรม

* นิติบุญญา ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “องค์ความรู้เรื่องศรีวิชัยในประเทศไทย พ.ศ.2469-2550” ในการนี้ผู้เขียนขอขอบพระคุณ พ.ศ.สาวิตรี พิสันพงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้ความเห็นและชี้แนะข้อมูลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ศรีวิชัย และ อ.ดร.มรกต เจรจินดา ไมยเออร์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมสำหรับคำวิจารณ์อย่างมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการแก้ไขปรับปรุงวิทยานิพนธ์ อย่างไรก็ตาม ความรับผิดชอบใดๆทั้งในข้อเท็จจริงและการตีความย่อมเป็นของผู้เขียนผู้เดียว

1. การศึกษาเรื่องศรีวิชัยทางด้านพัฒนาการของที่ตั้งและจุดศูนย์กลางของอาณาจักร

ในระยะแรกการศึกษาเรื่องพัฒนาการที่ตั้งและจุดศูนย์กลางของอาณาจักรศรีวิชัย ส่วนใหญ่ใช้หลักฐานประเกทศิลาจารึกและเอกสารโบราณในการหาข้อมูลเพื่อตั้งข้อสมมติฐาน แต่หลักฐานที่มีอยู่ไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะสรุปเรื่องที่ตั้งและจุดศูนย์กลางของอาณาจักรได้ จึงเป็นผลให้การศึกษาเรื่องศรีวิชัยทางด้านพัฒนาการของที่ตั้งและจุดศูนย์กลางของอาณาจักร แยกออกเป็น 2 ประเด็น คือ 1) การก่อตั้งอาณาจักรที่มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่เมืองปาเล็มบัง เกาะสุมาตรา และ 2) การก่อตั้งอาณาจักรที่มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

1.1 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องศรีวิชัยด้านที่ตั้งและจุดศูนย์กลางอยู่ที่เมืองปาเล็มบัง เกาะสุมาตรา

1.1.1 การก่อตั้งอาณาจักรที่มีศูนย์กลางอยู่ที่เมืองปาเล็มบัง จากการใช้หลักฐานทางด้านเอกสารโบราณและจารึก

งานเขียนที่เสนอเรื่องศรีวิชัยในประเด็นการก่อตั้งอาณาจักรที่มีศูนย์กลางอยู่ที่เมืองปาเล็มบัง จากการใช้หลักฐานทางด้านเอกสารโบราณและจารึก ได้แก่

ปี	ชื่อผลงาน	เจ้าของผลงาน	ประเภทของงานเขียน
2479	สุวรรณภูมิ	ขุนศิริวัฒนาธรรม (ผู้ศิริวัฒนกุล)	หนังสือ
2481	แหลมอินโดจีนสมัยโบราณ	พระยาอนุมานราชชน	หนังสือ
2486	ประวัติการค้าของไทย	ขุนวิจิตรมาศ	หนังสือ
2500	สุวรรณภูมิและทวาราดีอยู่ที่ไหน	ขจร สุขพานิช	นิตยสารศิลปาก ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 ก.ค.
	พุทธานุสรณ์	เขียน ยิ่งศิริ	หนังสือ
2503	เรื่องโบราณคดี	สมเด็จพระยาคำรงราชานุภาพและหลวงบริบาลบุรีรัตน์	หนังสือ

งานเขียนกลุ่มนี้ใช้หลักฐานประกอบ เช่น หลักฐานทางด้านเอกสารโบราณ¹ และจารึก² ได้ให้ข้อเสนอว่า เมืองปาเล็มบังตั้งอยู่ในที่ที่เหมาะสมสำหรับการเป็นเส้นการเดินเรือระหว่างจีนกับอินเดียและเมืองนี้ยังเป็นท่าเรือที่สำคัญสำหรับนักเดินเรือต่างชาติ ที่ต้องจอดพักเพื่อเปลี่ยนสินค้ารวมถึงอาหารและน้ำดื่มสำหรับการเดินทางต่อไป ดังนั้นในช่วงก่อนพ.ศ.2520 “ศรีวิชัย” จึงหมายถึงอาณาจักรที่มีอำนาจทางการเมืองที่มั่นคง มีอาณาเขตกว้างขวางใหญ่โดยครอบคลุมหมู่เกาะบริเวณทางตอนใต้ของคาบสมุทรมาลายูตลอดจนดินแดนบางส่วนของคาบสมุทรมาลายู โดยมีศูนย์กลางการปกครองอยู่ที่เมืองปาเล็มบัง เกาะสุมาตรา มีหน้าที่ควบคุมเส้นทางการค้าทางทะเลที่ผ่านช่องแคบมะละกา เพื่อเชื่อมโยงเส้นทางจากมหาสมุทรอินเดียทางทิศตะวันตกเข้าสู่ทะเลเจนทางทิศตะวันออก

¹ เอกสารอาหารและบันทึกการเดินทางของหลวงจิ้นจิ้ง

² จารึกเมืองปาเล็มบัง 6 หลัก, จารึกหลักที่ 23 จากนครศรีธรรมราช(หรือสุราษฎร์ธานี)

1.2 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องคริวชั้ยด้านที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ภายหลังจากการเสนอเรื่องที่ตั้งและจุดศูนย์กลางของอาณาจักรคริวชั้ย ว่าตั้งอยู่ที่เมืองปาเล้มบังบันเ กาจะสุมาตรา ได้ส่งผลให้เกิดข้อโต้แย้งในเรื่องที่ตั้งและจุดศูนย์กลาง ซึ่งการศึกษาเรื่องคริวชั้ยในประเดิมนี้ได้ใช้หลักฐานเอกสารโบราณและjarig หลักฐานทางด้านภูมิศาสตร์ และหลักฐานศิลปวัตถุ และโบราณสถาน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.2.1 การก่อตั้งอาณาจักรที่มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยา จากการใช้หลักฐานทางด้านเอกสารโบราณและjarig

งานเขียนที่เสนอเรื่องคริวชั้ยในประเดิมการก่อตั้งอาณาจักรที่มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยา จากการใช้หลักฐานทางด้านเอกสารโบราณและjarig ได้แก่

ปี	ชื่อผลงาน	เจ้าของผลงาน	ประเภทของงานเขียน
2503	ประวัติศาสตร์พุทธศาสนาสมัยคริวชั้ย	ธรรมชาติ พานิช	หนังสือ
2515	พนม ทวารวดี คริวชั้ย	ธรรมชาติ พานิช	หนังสือ

ผลงานที่เสนอประเดิมเรื่องคริวชั้ยด้านที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยา ได้ใช้หลักฐานจากเอกสารโบราณและjarig เช่น บทความเรื่องคริวชั้ย ของนายธรรมชาติ พานิช โดยศึกษาจากการแปลความหมายจากjarig หลักที่ 23 (jarig วัดเสมอเมือง) และบันทึกการเดินทางของหลวงจีนอี้จิง ทำให้ตั้งข้อสันนิษฐานว่าศูนย์กลางของอาณาจักรคริวชั้ยจะต้องอยู่ที่เมืองไชยานี้เอง แต่อาณาจักรแห่งนี้ใช้ชื่อว่า "ศรีโพธิ์" ไม่ใช่ "ศรีวิชัย" แต่อย่างไรก็ดีชื่ออาณาจักรศรีโพธิ์ก็ไม่ได้เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวาง เพราะไม่มีหลักฐานด้านโครงสร้าง ในขณะที่ชื่อคริวชั้ยมีปรากฏให้เห็นในjarig

1.2.2 การก่อตั้งอาณาจักรที่มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยา จากการใช้หลักฐานทางด้านภูมิศาสตร์

งานเขียนที่เสนอเรื่องคริวชั้ยในประเดิมการก่อตั้งอาณาจักรที่มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยา จากการใช้หลักฐานทางด้านภูมิศาสตร์ ได้แก่

ปี	ชื่อผลงาน	เจ้าของผลงาน	ประเภทของงานเขียน
2493	แนวสังเขปของโบราณคดีรอบอ่าวบ้านดอน	พระครูอินทปัญญาจารย์(พุทธทาส อินทปัญโญ)	หนังสือ
2510	ตักโกละเมืองท่าค้ายาแหลมฯในสมัยโบราณ	ชนิด อัญโพธิ์	นิตยสารศิลปอากร ปีที่ 11 ฉบับที่ 4 พ.ย.
2519	จากท่าชนะถึงสงขลา	ศรีศักร วัลลิโภดม	วารสารเมืองโบราณ ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 ม.ค.-มี.ค.

ผลงานชิ้นแรกที่ใช้หลักฐานทางด้านภูมิศาสตร์ ในการเสนอเรื่องที่ตั้งและศูนย์กลางของอาณาจักรคริวชั้ยว่าควรจะอยู่ที่อำเภอไชยา คือ หนังสือเรื่องแนวสังเขปของโบราณคดีรอบอ่าวบ้านดอน ของพระครูอินทปัญญาจารย์(พระพุทธทาสภิกขุ)ในพ.ศ.2493 โดยมีรายละเอียดว่าศูนย์กลางของอาณาจักรคริวชั้ย ควรตั้งอยู่บริเวณแหลมมลายูทางตอนเหนือถ้าเมืองไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ด้วยเหตุผลว่าเมืองไชยา มีแม่น้ำหลวงไหลผ่าน¹ แม่น้ำหลวงศายนี้จะเชื่อมต่อกับแม่น้ำตะกั่วป่าซึ่งเป็น

¹ แม่น้ำหลวงศายนี้แม่น้ำตาปี ซึ่งจะไหลผ่านไปออกบริเวณของอ่าวบ้านดอน

เส้นทางที่พวกอินเดียโบราณใช้เดินทางเพื่อข้ามมาค้าขาย¹ ซึ่งสะท้อนให้เห็นบริเวณอ่าวบ้านดอนเปรียบเสมือนเมืองท่าค้าขายสำหรับแลกเปลี่ยนสินค้า

1.2.3 การก่อตั้งอาณาจักรที่มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยา จากการใช้หลักฐานทางด้านศิลปวัตถุและโบราณสถาน

ผลงานที่เสนอเรื่องศรีวิชัยในประเด็นการก่อตั้งอาณาจักรที่มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยาจากการใช้หลักฐานทางด้านศิลปวัตถุและโบราณสถานได้แก่

ปี	ชื่อผลงาน	เจ้าของผลงาน	ประเภทของงานเขียน
2512	อาณาจักรศรีวิชัยที่ไชยา	สายสุนีย์ สุขนคร	อนุสรณ์ อ.ส.ท
2519	ศิลปในอาณาจักรภาคใต้ของประเทศไทย	น.น. ปากน้ำ	วารสารเมืองโบราณ ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 ม.ค.-มี.ค.

จากการใช้หลักฐานทางด้านศิลปวัตถุและโบราณสถาน ให้ข้อเสนอในเรื่องจุดศูนย์กลางของอาณาจักรศรีวิชัยว่าควรตั้งอยู่ที่อำเภอไชยา เพราะในบริเวณเขตเมืองไชยาปรากฏซากโบราณสถานศิลปะแบบศรีวิชัยที่มีลักษณะของเจดีย์เป็นทรงปราสาท คือ พระบรมราชดุไชยา, วัดเวียง, วัดแก้ว และวัดหลง อันสะท้อนให้เห็นว่าดินแดนแห่งนี้เคยเป็นเมืองใหญ่โตมากก่อนจึงมีการสร้างศาสนสถานที่ยิ่งใหญ่ นอกจากนั้นการพบโบราณสถานขนาดใหญ่สามหลัง ซึ่งเป็นหลักฐานที่สอดคล้องกับข้อความที่ปรากฏในจารึกหลักที่ 23 ที่กล่าวถึงพระเจ้ากรุงศรีวิชัยได้สร้างปราสาท 3 หลัง เพื่อถวายแด่พระโพธิสัตว์ปัทมปานี

2. การศึกษาเรื่องศรีวิชัยในฐานะรูปแบบศิลปกรรม

การศึกษาเรื่องศรีวิชัยในฐานะรูปแบบศิลปกรรมเริ่มต้นในพ.ศ.2469 โดยสมเด็จฯ กรมพระยาดำรงราชานุภาพได้นิพนธ์หนังสือเรื่องตำนานพุทธเจดีย์สยาม² โดยใช้หลักฐานทางด้านศิลปวัตถุและโบราณสถานประกอบการศึกษา

2.1 ความรู้เรื่องศรีวิชัยในฐานะรูปแบบศิลปกรรม จากการใช้หลักฐานทางด้านศิลปวัตถุและโบราณสถาน

ผลงานเรื่องศรีวิชัยในประเด็นรูปแบบศิลปกรรม จากการใช้หลักฐานทางด้านศิลปวัตถุและโบราณสถาน ได้แก่

ปี	ชื่อผลงาน	เจ้าของผลงาน	ประเภทของงานเขียน
2469	ตำนานพุทธเจดีย์สยาม	สมเด็จฯ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ	หนังสือ
2476	โบราณวัตถุสถานในสยาม ภาค 1	หลวงบรินาลบุรีภัณฑ์	หนังสือ
	เรื่องลักษณะพระพุทธรูปสมัยต่างๆ ในประเทศไทย	หลวงบรินาลบุรีภัณฑ์	หนังสือ
2486	พระพุทธรูปสมัยต่างๆ ในประเทศไทย	หลวงบรินาลบุรีภัณฑ์	หนังสือ

¹ พระครุอินทปัญญาจารย์.(2493). แนวสังเขปของโบราณคดีรอบอ่าวบ้านดอน. พระนคร: คณะกรรมการจังหวัดสุราษฎร์ธานี และคณะกรรมการอ้าวโลกไชยา

² ดำรงราชานุภาพ, สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยา. (2569). ตำนานพุทธเจดีย์สยาม. พระนคร: มปท. (พิมพ์เป็นอนุสรณ์ ในงานพระราชทานเพลิงศพ เจ้าจอมมารดาชุม)

2495	ศิลปวัตถุในพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ	หลวงบรินยาลบุรีภัณฑ์ และ เอ.ปี.กริสโว์	หนังสือ
	พระพิมพ์เครื่องราง กับพระพุทธรูปบูชา	สวัสดิ์ นาคะศิริ (ร.อ. หลวงบรรยุทธช้านานาญ)	หนังสือ
2498	สมุดภาพพิพิธภัณฑ์ เล่ม ๑	พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ	หนังสือ
2500	ไปจัดพิพิธภัณฑ์ไซยา	ธรรมนูญ อัตถการ	นิตยสารศิลป์ปีที่ 1 เล่มที่ 3 กันยายน
2506	ศิลปะในประเทศไทย	ม.จ.สุกัตรดิศ ดิศกุล	หนังสือ
	พระพุทธรูปสมัยต่างๆ ในประเทศไทย	รัคมี รัชนิเวศ	หนังสือ
	ศิลปะในประเทศไทย	มหาวิทยาลัยศิลปากร	หนังสือ
2508	ประมวลภาพประดิษฐา	ม.ร.ว.ทันพงษ์ กฤดากร	หนังสือ
2511	พระโพธิสัตว์	กิจญ์ ทัศนะพัยคณ์	หนังสือ
	นิทรรศการศิลปะโบราณวัตถุขันเอกสารจาก พิพิธภัณฑ์ส่วนบุคคล	ศ.ม.จ.สุกัตรดิศ ดิศกุล	หนังสือ
2514	พระพุทธรูปรุ่นเก่าในประเทศไทย	ศ.ม.จ.สุกัตรดิศ ดิศกุล	วารสารโบราณคดี ปีที่ 3
2518	พระพุทธรูป และเทวรูปขันเยี่ยมของ เอกชนในประเทศไทย	สนอง วัฒนวรรณกร	หนังสือ
	ศิลปะอินโดเนเซียสมัยโบราณ	ศ.ม.จ.สุกัตรดิศ ดิศกุล	หนังสือ
	นราภรณ์ส่วนหมวดแขก	ศรีศักร วัลลิโภดม	วารสารเมืองโบราณ ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 ต.ค.- ธ.ค.
2519	พระพุทธรูปสมฤทธิ์สมัยคริวชัยหรือ ภุกุชัยในพิพิธภัณฑ์เมืองโบราณ	ศ.ม.จ.สุกัตรดิศ ดิศกุล	วารสารเมืองโบราณ ปีที่ 2 ฉบับที่ 3 เม.ย. – มิ.ย.

พระนิพนธ์ของสมเด็จฯ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ได้กล่าวถึงรูปแบบของพุทธเจดีย์ที่สร้างขึ้นตามความเชื่อและความศรัทธาในพุทธศาสนาลัทธิมหายาน โดยเสนอว่าในบรรดาพุทธเจดีย์ ทั้งหมดที่พบในสยามและสันนิษฐานว่ามีอายุเก่าแก่กว่าสมัยสุโขทัยนั้น มีเจดีย์กลุ่มหนึ่งซึ่งพบแต่เพียง ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี¹ สมเด็จฯ กรมพระยาดำรงราชานุภาพทรงเรียกว่า “พุทธเจดีย์สมัยคริวชัย”² นอกจากนั้นรูปเคารพที่ค้นพบบริเวณรอบๆ พุทธเจดีย์ส่วนใหญ่จะเป็นพระโพธิสัตว์อวโลกิเตควร (พระโพธิสัตว์ปักมปาน) สันนิษฐานว่าในสมัยนั้นดินแดนแห่งนี้นับถือพุทธศาสนาลัทธิมหายาน

พร้อมแคนความรู้เรื่องศริวชัยในรอบ 30 ปี (พ.ศ.2520-2550)

นับตั้งแต่หลังพ.ศ.2520 เป็นต้นมา การศึกษาเรื่อง “ศริวชัย” ได้รับความสนใจมากขึ้น ทั้งนี้ เนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองโดยพลังของประชาชนหลังเดือนตุลาคมพ.ศ.2516 ซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดแรงผลักดันให้เกิดความต้องการเรียนรู้ เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของสังคมในทุกพื้นที่ ของประเทศไทยมากกว่าการศึกษาสังคมในส่วนกลาง การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้สามารถกระตุ้นจิตสำนึกในการศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่นให้เกิดขึ้นอย่างกว้างขวางในหมู่นักวิชาการ ดังเห็นได้จาก ช่วงหลัง

¹ กลุ่มเจดีย์ประเภทนี้ถูกพบเฉพาะเขตจังหวัดสุราษฎร์ธานี ในขณะที่สมเด็จฯ กรมพระยาดำรงราชานุภาพทรง นิพนธ์หนังสือเรื่องตำนานพุทธเจดีย์สยาม

² พุทธเจดีย์สมัยคริวชัย มีลักษณะเป็นเจดีย์ทรงปราสาท เรือนธาตุมีผังเป็นรูปภาคบาท มีมุขทั้ง 4 ด้าน ลักษณะเป็นมุขตันออกแบบจากกลางด้านของผนังเรือนธาตุ ยกเว้นด้านทิศตะวันออกมีบันไดทางขึ้นเข้าสู่ห้องโถงกลาง

พ.ศ.2520 มีการประชุมสัมมนาทางวิชาการและการสัมมนาทางด้านประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ที่จัดขึ้นโดย วิทยาลัยครุ ,ศูนย์วัฒนธรรมและสถาบันทางอุดมศึกษาที่จัดขึ้นบ่อยครั้ง ซึ่งนำไปสู่การสร้างผลงานทางวิชาการและงานวิจัยที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์คริวชัยมากขึ้นในยุคนี้ โดยเห็นได้จากผลงานการศึกษาเรื่องคริวชัยทั้งในด้านประวัติศาสตร์, โบราณคดีและศิลปกรรมที่มีการตีพิมพ์ลงในหนังสือและวารสารต่างๆอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งยังมีการจัดสัมมนาทางวิชาการของสถาบันการศึกษาในท้องถิ่น ซึ่งเป็นการสร้างพื้นที่ให้กับนักวิชาการสาขาต่างๆได้เสนอข้อคิดเห็นที่เกี่ยวกับเรื่องคริวชัย

นอกจากนี้การขยายตัวของสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งในประเทศไทย ซึ่งเท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้กับครุอาจารย์จากท้องถิ่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม เป็นผลให้งานค้นคว้าทางประวัติศาสตร์ไทยมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นรวมถึงการศึกษาประวัติศาสตร์คริวชัยด้วย ปัจจัยอีกประการหนึ่งที่สร้างความตื่นตัวให้กับการศึกษาประวัติศาสตร์คริวชัยในช่วงหลังพ.ศ.2520 คือการเกิดขึ้นของวารสารกึ่งวิชาการ เช่น วารสารเมืองโบราณ(พ.ศ.2516) , วารสารศิลปวัฒนธรรม (พ.ศ.2522) ซึ่งวารสารกึ่งวิชาการเหล่านี้จะ pragmatically ที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์คริวชัยมากกว่าวารสารวิชาการ อย่างเช่น วารสารสังคมศาสตร์ปริทัศน์ (เริ่มกลางทศวรรษ 2500), วารสารธรรมชาติ (เริ่มกลางทศวรรษ 2510) อีกทั้งงานเขียนที่ตีพิมพ์ในวารสารกึ่งวิชาการจะมีความหลากหลายทางประเด็นเนื้อหา ในขณะที่ วารสารวิชาการมักจะให้ความสำคัญกับเนื้อหาเฉพาะด้านเท่านั้น

ดังนั้นการสำรวจสถานภาพของการศึกษาเรื่องคริวชัยในรอบ 30 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ.2520-2550) จะพบว่าสถานภาพของการศึกษาเรื่อง“คริวชัย”แบ่งได้เป็น 3 ประเด็น คือ การศึกษาเรื่องคริวชัยทางด้านพัฒนาการที่ตั้งและจุดศูนย์กลางของอาณาจักร, เรื่องรูปแบบศิลปกรรม และเรื่องสมាពันธุ์รัฐคริวชัย

1. การศึกษาเรื่องคริวชัยทางด้านพัฒนาการที่ตั้งและจุดศูนย์กลางของอาณาจักร
การศึกษาเรื่องคริวชัยในประเด็นเรื่องจุดศูนย์กลางและที่ตั้งของอาณาจักร เป็นประเด็นแรกที่ได้รับความสนใจและถูกเดิมพันตั้งแต่เริ่มมีการศึกษาเรื่องคริวชัยในประเทศไทย โดยการศึกษาส่วนใหญ่ใช้วิเคราะห์จากหลักฐานทางภูมิศาสตร์และแผนที่โบราณ เพื่อกำหนดตำแหน่งที่ตั้งของอาณาจักรคริวชัยตามสภาพภูมิศาสตร์และธรณีสัณฐาน รวมไปถึงการติดต่อกันระหว่างชุมชนโบราณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสำรวจเส้นทางเดินข้ามควบสมุทรระหว่างชุมชนฝั่งตะวันตกกับฝั่งตะวันออก ตลอดจนการศึกษาทิศทางลมอันเป็นปัจจัยที่เกื้อให้เกิดการสันนิษฐานในเรื่องตำแหน่งที่ตั้งของคริวชัย

นอกจากนี้ยังศึกษาจากหลักฐานเอกสารโบราณของจีนและอาหรับ รวมถึงการวิเคราะห์ Jarvis ที่ค้นพบในบริเวณจังหวัดสุราษฎร์ธานีและจากที่อื่นๆ เพื่อหาความหมายของคำที่ปรากฏในหลักฐานซึ่งอาจจะหมายถึงอาณาจักร, ศูนย์กลางการปกครอง, ชื่อเมือง, สถานีการค้า โดยการศึกษาเรื่องจุดศูนย์กลางและที่ตั้งของอาณาจักรสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเด็น คือ มีที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่เมืองปาเล้มบังบันเกาะสุมาตรา และมีที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยาจังหวัดสุราษฎร์ธานี

1.1 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องศรีวิชัยด้านที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่เมืองปาเล้มบังบันເກະສຸມາດຣາ

1.1.1 จุดศูนย์กลางอยู่ที่เมืองปาเล้มบัง จากหลักฐานทางด้านเอกสารโบราณและjarīk

ผลงานที่ศึกษาเรื่องศรีวิชัยด้านที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่เมืองปาเล้มบังบันເກະສຸມາດຣາ จากการใช้หลักฐานทางด้านเอกสารโบราณและjarīk ได้แก่

ปี	ชื่อผลงาน	เจ้าของผลงาน	ประเภทของงานเขียน
2520	สภาพกรณ์ภาคເອເຊີຍຄາຕ່ານຍົບ ກ່ອນ พ.ສ. 1800 ເຮືອແຫລມມລາຍຸແລະໜູ້ເກະອິນໂດນີເຊີຍ ພຸທົກສດວຽກທີ 6-18	ຄ.ມ.ຈ.ສຸກັກຮົດຕິກຸລ	หนังสือ
2525	ອັກນໍາ ປາກໍາ ແລະຈາກີສມັບຄວິວິ້ຍ	ຄ.ດຣ.ປະເສົງ ດຣ.ນິກາ	รายงานການສັມນາປະວັດຄາສົດ ໃນຣານຄີ-ຄວິວິ້ຍ
2529	ໄນຣານຄີປະວັດຄາສົດ	ຄົງເດືອນ ປະເພັນ໌ກອງ	ກຽມຕິລປາກ
2543	ໄນຣານຄີຄວິວິ້ຍ	ກຽມຕິລປາກ	หนังสือ
2544	ດາມຮອຍຄວິວິ້ຍ	ນັກຄາງ ຄວິວິ້ຍ	ກຽມເທິງ:ສ້ານັກພິມພົມຕິຫຼານ

หลังพ.ศ.2520 การศึกษาเรื่องที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่เมืองปาเล้มบัง ได้ให้ความสำคัญหลักฐานด้านเอกสารโบราณน้อยลง เนื่องจากการบันทึกเอกสารโบราณจะบันทึกเรื่องราวໄກลั้ด້ວ เช่น การบันทึกการเดินทางของหลวงจีนอี้จิง จะเป็นการบันทึกเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาเนื่องจากหลวงจีนอี้จิงเป็นพระภิกขุ¹ในการศึกษาเรื่องศรีวิชัยในช่วงเวลาใดได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาหลักฐานด้านjarīkมากกว่า เช่น การศึกษาศิลาจารึกສຸມາດຣາທັງ 6 หลักและเศษของjarīk 5 ชັ້ນ² จากjarīkเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า มีอาณาจักรที่นับถือພຸທົກສາສາတັ່ງอยู่ที่เมืองปาเล้มบังระหว่างพ.ศ.1225 -1229 ซึ่งหมายถึงอาณาจักรศรีวิชัยนั่นเอง³

1.2 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องศรีวิชัยด้านที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยา ຈັງຫວັດສຸຮາຍງົງຮານີ

ภายหลังจากการเสนอเรื่องที่ตั้งและจุดศูนย์กลางของอาณาจักรศรีวิชัยว่าควรตั้งอยู่ที่เมืองปาเล้มบัง ได้ส่งผลให้เกิดการถกเถียงในเรื่องที่ตั้งและจุดศูนย์กลาง หลังพ.ศ.2520 การศึกษาเรื่องศรีวิชัย ในประเด็นที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยา ได้ใช้หลักฐาน 1) เอกสารโบราณและjarīk 2) หลักฐานทางด้านกฎหมาย 3) หลักฐานทางด้านศิลปวัตถุและโบราณสถาน และ 4) ผลการสำรวจจากงานขุดค้นและขุดแต่งทางโบราณຄີซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.2.1 จุดศูนย์กลางตั้งอยู่ที่อำเภอไชยา จากหลักฐานทางด้านเอกสารโบราณและjarīk

ผลงานที่เสนอเรื่องศรีวิชัยในประเด็นการก่อตั้งอาณาจักรที่มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยา จากการใช้หลักฐานทางด้านเอกสารโบราณและjarīk ได้แก่

¹ ຄົງເດືອນ ປະເພັນ໌ກອງ.(2529).ໄນຣານຄີປະວັດຄາສົດ.หน้า122.

² jarīk 6 หลัก ແປ່ງໄດ້ເປັນ jarīk 5 หลักและเศษjarīkພບໄກລ້ມເມືອງປາເລີມບັງ ອີກໜຶ່ງຫຼັກພນທີ ກາຮັງນະກົມ ບຣິເວນດັ່ນແມ່ນ້ຳບະດັ່ງໜີ

³ ຄ.ມ.ຈ.ສຸກັກຮົດຕິກຸລ. (2520). "ສັບພາກຄົນກາຕ່ານຍົບ ກ່ອນ พ.ສ.1800 ເຮືອແຫລມມລາຍຸແລະໜູ້ເກະອິນໂດນີເຊີຍ ພຸທົກສດວຽກທີ 6-18" ໃນ ປະວັດພະບາດຖາຕຸໃຫຍາຮາຊວວິຫາຣະນະທຳກວ່າມເກີດຕັ້ງ ອານາຈັກศรීວິຈය. หน้า71-116.

ปี	ชื่อผลงาน	เจ้าของผลงาน	ประเภทของงานเขียน
2522	ไซบ้า นครศรีธรรมราช ยุคคริโพธิ์	ธรรมทาส พานิช	วารสารพุทธศาสนา ปีที่ 43 ฉบับที่ 1-2 (ก.พ. - พ.ค.)
2523	ประวัติศาสตร์เมืองไซบ้าในร้านสมัยรุ่งเรืองสูงสุด	ธรรมทาส พานิช	วารสารพุทธศาสนา ปีที่ 44 ฉบับที่ 1-2 กุมภาพันธ์-พฤษภาคม
2534	ไซบ้า ที่ดึงคราหลงของอาณาจักรศรีวิชัย	ธรรมทาส พานิช	หนังสือ
2538	ตามพรลิงค์ ศรีวิชัย อาณาจักรที่ถูกเลื่อน	สรรษณ์เพชรัญ ธรรมาริภุจ	หนังสือ
2541	ประวัติศาสตร์ ไซบ้า นครศรีธรรมราช	ธรรมทาส พานิช	หนังสือ
2542	พนน ไคลเอนท์ ประวัติศาสตร์ไทยก่อนสมัยสุโขทัย	ธรรมทาส พานิช	หนังสือ
	พระบรมราชดุสินเดนแคนประเทศไทย	ธรรมทาส พานิช	หนังสือ
2543	ศรีวิชัยหรือคริโพธิ์ ที่อำเภอไซบ้า สุราษฎร์ธานี	ชัยวุฒิ	วารสารศิลปวัฒนธรรม ปีที่ 23 ฉบับที่ 1 พฤษภาคม
2544	ค้นพบเมืองเก่ากรุงศรีวิชัยจมอยู่ภายใต้กรุงสยาม(เสี้ยมหลอกก็)	ธ.ธีรากล	หนังสือ
2545	ศรีวิชัย เจ้าแห่งทะเลและศิลปะ	ชำนาญ สัจจะโชค	หนังสือ
	อาณาจักรคริโพธิ์	เสนีย์อนุชิต กาวย์เรชฐ์	หนังสือ
2547	สยามประเทศไทยไม่ได้เริ่มต้นที่สุโขทัย	เสนีย์อนุชิต กาวย์เรชฐ์	หนังสือ
2548	ศรีวิชัย กับพระแก้วมรกต	ชำนาญ สัจจะโชค	หนังสือ

การศึกษาเรื่องศรีวิชัยด้านที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไซบ้าภายหลัง พ.ศ.2520 ยังคงปรากฏผลงานที่สนับสนุนข้อคิดเห็นเดิม เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มนักวิชาการกลุ่มนี้ส่วนใหญ่เป็นคนไทยห้องถิน ของอำเภอไซบ้าแบบทั้งสิ้น สืบเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองโดยพลังของประชาชนหลังเดือนตุลาคม พ.ศ.2516 ซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดแรงผลักดันให้เกิดความต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของสังคมในทุกพื้นที่ของประเทศไทยมากกว่าการศึกษาสังคมในส่วนกลาง

1.2.2 จุดศูนย์กลางตั้งอยู่ที่อำเภอไซบ้า จากหลักฐานทางด้านภูมิศาสตร์

ผลงานที่ศึกษาเรื่องศรีวิชัยด้านที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไซบ้า จากการใช้หลักฐานทางด้านภูมิศาสตร์ได้แก่

ปี	ชื่อผลงาน	เจ้าของผลงาน	ประเภทของงานเขียน
2523	แนวสังเขปของโบราณคดีรอบอ่าวบ้านดอน	พระครูอินทปัญญาจารย์ (พระพุทธทาส)	วารสารศรีวิชัย ปีที่ 5 ฉบับ 5 (พ.ย.)
2526	อาณาจักรศรีวิชัยในคริสต์ศตวรรษที่ 7	ม.จ.จันทร์จิราภุ รัชนี	วารสารศิลปวัฒนธรรม ปีที่ 4 ฉบับที่ 9 (ก.ค.)
2527	มารู้เรื่องกันเสียที เรื่องอาณาจักรศรีวิชัยที่นครไซบ้า	ม.จ.จันทร์จิราภุ รัชนี	วารสารศิลปวัฒนธรรม ปีที่ 5 ฉบับที่ 10 (ส.ค.)
2529	ศรีวิชัยที่ไซบ้า	ม.จ.จันทร์จิราภุ รัชนี	วารสารศิลปวัฒนธรรม ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 (พ.ย.)
2530	อาณาจักรศรีวิชัยที่ไซบ้า	ม.จ.จันทร์จิราภุ รัชนี	หนังสือ

ต่อมาภายหลัง พ.ศ.2520 การศึกษาเรื่องศรีวิชัยด้านที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไซบ้า จากหลักฐานทางด้านภูมิศาสตร์ ได้อธิบายเรื่องทิศทางลมเพิ่มเติม เช่น ผลงานเรื่องอาณาจักรศรีวิชัยที่ไซบ้า ของ ม.จ.จันทร์จิราภุ รัชนี ที่ได้เสนอว่า จากบันทึกการเดินทางของหลวงจีนอี้จิงถึงการเดินทางออก

จากเมืองกว้างดั้งประเทศไทยในเดือนธันวาคม ช่วงฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือใช้เวลาไม่น้อยกว่า 20 วันโดยไม่ได้รวมพักที่ได้เลี้ยงจึงชิลฟิช¹ จากจุดนี้เอง ม.จ.จันทร์จิราภุรี รัชนี ทรงวิเคราะห์ว่าเป็นไปไม่ได้ที่เรื่อจะเดินทางไปถึงเมืองปาเลมบังได้ภายใน 20 วันโดยไม่รวมที่เดินทางสมุทรมาลายู โดยท่านได้ตรัสถึงเขตโคลดรัมบริเวณใกล้สันคูนย์สูตรว่า เป็นเขตลมแปรปรวนอันตรายสำหรับนักเดินเรือ²

1.2.3 จุดศูนย์กลางตั้งอยู่ที่อำเภอไชยา จากหลักฐานทางด้านศิลปวัตถุและโบราณสถาน ผลงานที่ศึกษาเรื่องครีวิชัยด้านที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยา จากการใช้หลักฐานทางด้านศิลปวัตถุและโบราณสถาน ได้แก่

ปี	ชื่อผลงาน	เจ้าของผลงาน	ประเภทของงานเขียน
2524	ศิลปกรรมโบราณในสยามประเทศ	น. พ. ปากน้ำ	หนังสือ
2545	เมืองไชยา	พระราชสุธรรมเมธี	หนังสือ

เนื่องจากความสอดคล้องของหลักฐานประเภทศิลปะโบราณ(หลักที่ 23) กับการค้นพบโบราณสถาน ทำให้การศึกษาเรื่องครีวิชัยจึงระบุที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยา โดยมาจากการตีความว่าปราสาท อิฐทั้ง 3 หลังที่พระเจ้ากรุงครีวิชัยในอารีกรับสั่งให้สร้างคือ โบราณสถาน วัดเวียง วัดแก้ว วัดหลวง

1.2.4 จุดศูนย์กลางตั้งอยู่ที่อำเภอไชยา จากการใช้ผลการสำรวจงานขุดคันและขุดแต่ง ทางโบราณคดี

ผลงานที่ศึกษาเรื่องครีวิชัยด้านที่ตั้งและศูนย์กลางอยู่ที่อำเภอไชยา จากการใช้ผลการสำรวจจาก งานขุดคันและขุดแต่งทางโบราณคดี ได้แก่

ปี	ชื่อผลงาน	เจ้าของผลงาน	ประเภทของงานเขียน
2525	การสำรวจ ขุดคัน ขุดแต่ง เพื่อทำหลักฐาน เกี่ยวกับเรื่องครีวิชัย	บรรจง วงศิริเชียร์	รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์ โบราณคดี-ครีวิชัย

ก่อนพ.ศ.2520 การสำรวจขุดคันและขุดแต่งทางโบราณคดีบริเวณแหล่งโบราณคดีไชยา มีขึ้น ในพ.ศ.2513 แต่การขุดคันครั้งนี้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับการศึกษาเรื่องครีวิชัยไม่มากนัก เนื่องจากการศึกษาทางด้านโบราณคดียังไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร ดังนั้นการศึกษาเรื่องครีวิชัยโดยการใช้หลักฐานจากการขุดแต่งและขุดคันทางโบราณคดีจึงเริ่มหลังพ.ศ.2520 จากบทความเรื่องการสำรวจ ขุดคัน ขุดแต่ง เพื่อทำหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องครีวิชัย ของบรรจง วงศิริเชียร์ ที่เสนอให้เห็นว่าจากการขุดคันบริเวณวัดแก้ว อำเภอไชยา ในพ.ศ.2522³ ได้ค้นพบเศษภาชนะดินเผา ซึ่งส่วนใหญ่เป็นของประเทศไทยสมัยราชวงศ์หมิง ราชวงศ์ชิง ต่อมาในพ.ศ.2524 ได้มีการขุดคันบริเวณวัดหลวง พับเครื่องถ้วยสมัยราชวงศ์ชุง แล้วรูป สัมฤทธิ์ และในปีเดียวกันก็ได้มีการขุดคันบริเวณแหล่งโพธิ์ ตำบลพุ่มเรียง อำเภอไชยา ได้ค้นพบ เครื่องปั้นดินเผาสมัยราชวงศ์ถังเป็นจำนวนมาก จากหลักฐานที่ได้จากการขุดคันแสดงให้เห็นว่าเมือง

¹ ชิลฟิชในบันทึกการเดินทางของหลวงจีนอี้จิง หมายถึง อาณาจักรครีวิชัย

² ม.จ. จันทร์จิราภุรี รัชนี. (2530). อาณาจักรครีวิชัยที่ไชยา. หน้า 42-51.

³ โครงการสำรวจและขุดคันวัดแก้ว ที่อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี เริ่มดำเนินโครงการใน พ.ศ.2519 แต่เริ่มมีการขุดคันอย่างจริงจังในพ.ศ.2522

โบราณไชยาเป็นเมืองที่มีความเจริญรุ่งเรืองในอดีต ซึ่งน่าจะเป็นเมืองท่าที่สำคัญหรืออาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ หรือการเป็นศูนย์กลางทางศาสนา¹

2. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องศรีวิชัยในฐานะรูปแบบศิลปกรรม

การศึกษาเรื่องศรีวิชัยในประเดิณเรื่องรูปแบบของศิลปะ เป็นประเดิณที่ได้รับการศึกษามาตั้งแต่ ยุคเริ่มแรกของการศึกษาเรื่องศรีวิชัย แต่ภายหลังพ.ศ.2520 การอธิบายเรื่องศรีวิชัยในประเดิณเรื่อง รูปแบบทางศิลปกรรม เปลี่ยนไปเป็นการกำหนดความสัมพันธ์ของศิลปวัตถุและโบราณสถาน เพื่อ จัดลำดับของยุคสมัยรวมไปถึงการวิเคราะห์จุดกำเนิดและการสืบทอดพุทธศาสนา ที่มีอิทธิพลต่อการเกิด รูปแบบของศิลปกรรม เช่น การวิเคราะห์ให้เห็นว่าดินแดนศรีวิชัยมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับ บริเวณภูมิภาคอื่นๆ โดยให้ความสำคัญในเรื่องของการค้าในฐานะของผู้ค้าคนกลาง ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญ ที่นำไปสู่ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ, สังคมและศิลปวัฒนธรรม

2.1 เรื่องศรีวิชัยในฐานะรูปแบบศิลปกรรมจากศิลปวัตถุและโบราณสถาน

ผลงานที่ศึกษาเรื่องศรีวิชัยด้านรูปแบบศิลปกรรมจากหลักฐานทางด้านศิลปวัตถุและโบราณสถาน

ปี	ชื่อผลงาน	เจ้าของผลงาน	ประเภทของงานเขียน
2524	เจดีย์วัดแก้วที่ไชยา	หน่วยงานเจ้าสุกทรดิศ ดิศกุล	อนุสรณ อ.ส.ท ปีที่ 21 ฉบับที่ 11 (ม.บ.)
	แบบโครงสร้างและระเบียบการก่ออิฐ สถาปัตยกรรมสกุลช่างเขมรและศรีวิชัย	อนุวิทย์ เจริญศุภกุล	หนังสือ
2525	สถาปัตยกรรมแบบศรีวิชัยในควบสมุทรายา ภาคใต้ประเทศไทย	รศ.อนุวิทย์ เจริญศุภกุล	รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์ โบราณคดี-ศรีวิชัย
2526	สถาปัตยกรรมแบบศรีวิชัยในควบสมุทรายา ภาคใต้ประเทศไทย	อนุวิทย์ เจริญศุภกุล	วารสารศิลปการ ปีที่ 27 ฉบับที่ 3 (ก.ค.)
2527	บทบาทของสถาปัตยกรรมแบบศรีวิชัยกลุ่มใช้ยา กับประวัติศาสตร์อารยธรรมเอเชียอาคเนย์ : แนวความคิดเบื้องต้น	อนุวิทย์ เจริญศุภกุล	วารสารศิลปการ ปีที่ 28 ฉบับที่ 4 (ก.ย.)
	ข้อสังเกตด้านประดิษฐ์วิทยาของ พระโพธิสัตว์ ซึ่งพบที่อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี	เบนชาติ เทพไชย	นิตยสารศิลปการ ปีที่ 28 ฉบับที่ 5 (พ.ย.)
2535	ประวัติศาสตร์เอเชียอาคเนย์ ถึง พ.ศ. 2000	ศ.ม.จ.สุกทรดิศ ดิศกุล	หนังสือ
2539	วิพัฒนาการศิลปสถาปัตยกรรมไทยพุทธ ศาสนา	เฉลิม รัตนทัศนีย์	
2547	ข้อสังเกตเกี่ยวกับรูปแบบการครองหนังกว้าง ของพระโพธิสัตว์อาโโลกิเศวต อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี	เด่นดาว ศิลปานนท์	นิตยสารศิลปการ ปีที่ 47 ฉบับที่ 1 ม.ค.- ก.พ.

ภายหลังพ.ศ.2520 การศึกษาเรื่องศรีวิชัยด้านรูปแบบศิลปกรรมจะศึกษาศิลปวัตถุและ โบราณสถาน ในฐานะที่เป็นหลักฐานยืนยันเกี่ยวกับการเผยแพร่พุทธศาสนาบนคาบสมุทรมาลายู โดย ใช้เส้นทางสายตะกั่วป่าและคลองท่อไม้อกบบริเวณอ่าวบ้านดอน ซึ่งเป็นบริเวณที่มีการค้นพบ

¹ บรรจง วงศิริเชียร.(2525). "การสำรวจ ขุดค้น ขุดแต่ง เพื่อทำหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องศรีวิชัย" ใน รายงานการ สัมมนาประวัติศาสตร์โบราณคดี-ศรีวิชัย.หน้า193-198.

พระพุทธชูปิลลประดิษฐ์ในเดียวแบบคุปต์ที่บริเวณเมืองไชยา ดังนั้นการเผยแพร่พุทธศาสนาลัทธิมหายานจึงเป็นวัฒนธรรมที่โดดเด่นของสังคมชาวคริสต์ตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ 13 เป็นต้นมา โดยหลักฐานที่สำคัญคือโบราณสถานและโบราณวัตถุบนควบสมุทร猛烈ุยที่เรียกว่าศิลปะแบบคริสต์

3. เรื่องสมบัติธรร្តศรีวิชัย

การศึกษาเรื่องคริสต์ในประเด็นของการเป็นสมบัติธรร្ត เป็นผลมาจากการถกเถียงเรื่องของการศึกษาเรื่องคริสต์ในประเด็นเรื่องจุดศูนย์กลางและที่ตั้งของอาณาจักร ทั้งนี้ เพราะการศึกษาเรื่อง “คริสต์” มีข้อจำกัดในเรื่องหลักฐาน อีกทั้งหลักฐานที่มีอยู่ก็ไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะสามารถหาข้อสรุปของคริสต์ได้ จึงทำให้การที่จะชี้ชัดลงไปว่าคริสต์คืออะไร, อยู่ที่ไหน, มีขอบเขตกว้างไกลเพียงใด, อะไรคือสัญลักษณ์ที่ใช้กำหนดความเป็นคริสต์เป็นเรื่องที่ไม่สามารถหาข้อสรุปได้ จนทำให้มีนักวิชาการบางกลุ่มหันมาให้ความสนใจเรื่อง “คริสต์” ในประเด็นการคลี่คลายของชุมชน โดยจะอธิบายถึงพัฒนาการของคริสต์ จากการใช้หลักฐานทางโบราณคดีและวัฒนธรรม ซึ่งจะเน้นให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของชุมชนต่างๆ ที่ตั้งอยู่ภายใต้พื้นที่เดียวกัน รวมถึงการอธิบายว่าชุมชนดังกล่าวสัมพันธ์กับชุมชนในภูมิภาคอื่นๆอย่างไร เช่น การนับถือพระพุทธศาสนาในลัทธิมหายานที่แสดงออกทางสถาปัตยกรรมและประดิษฐ์รูปเคารพ

ผลงานสำคัญที่เสนอเรื่องนี้ คือ การจัดการประชุมสัมมนาเรื่องประวัติศาสตร์โบราณคดี-คริสต์ ในพ.ศ.2525¹ จากผลงานเล่มนี้เสนอว่า “คริสต์” เป็นชื่อของ “สมบัติธรร្ត” ไม่ใช่ชื่อของอาณาจักรที่มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่เมืองใดเมืองหนึ่ง แต่เป็นการรวมกลุ่มของบ้านเมืองที่ตั้งอยู่บริเวณหมู่เกาะหรือบนควบสมุทร猛烈ุย ที่มีลักษณะของศิลปะโบราณที่มีความหลากหลาย เช่น การนับถือพระพุทธศาสนาในลัทธิมหายานที่แสดงออกทางสถาปัตยกรรมและประดิษฐ์รูปเคารพ อีกทั้งยังเป็นการรวมกลุ่มของบ้านเมืองเพื่อหวังผลประโยชน์ในเรื่องของการค้าทางทะเลร่วมกัน ส่วนอำนาจของศูนย์กลางก็มักจะไม่มีอำนาจที่แท้จริง แต่ศูนย์กลางจะเปลี่ยนไปตามความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและการเมืองในแต่ละยุค ดังนั้นบ้านเมืองอื่นๆ จึงมีอิสระในการปกครองตนเองค่อนข้างสมบูรณ์ จากเหตุผลเหล่านี้ จึงนำไปสู่ข้อสรุปที่ว่าชื่อ “คริสต์” ที่ปรากฏให้เห็นบนจารึกต่างๆ ไม่ใช่ชื่อของอาณาจักร หากแต่รวมเรียกว่า “สมบัติธรร្តคริสต์” นั่นเอง แต่การศึกษาและเสนอว่า “คริสต์” คือ “สมบัติธรร្ត” ไม่ใช่ “อาณาจักร” ก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับของนักวิชาการบางคนที่มองว่า หากจะกล่าวถึงบ้านเมืองในยุคหนึ่งๆ จะไม่สามารถปฏิเสธอำนาจจารึกที่มีศูนย์กลางการปกครองให้พ้นไปได้ และการเมืองในระบบสมบัติธรร្តถือได้ว่าเป็นสิ่งใหม่เกินไป ที่จะนำมาอธิบายรูปแบบการปกครองของจารึกโบราณ เช่น คริสต์

3.1 การศึกษาเรื่องสมบัติธรร្តจากเอกสารโบราณและจารึก

ผลงานที่ศึกษาเรื่องคริสต์เกี่ยวกับคริสต์ในประเด็นเรื่องสมบัติธรร្តจากหลักฐานทางด้านเอกสารโบราณและจารึก

¹ กรมศิลปากร. (2525). รายงานการสัมมนาเรื่องประวัติศาสตร์โบราณคดี-คริสต์. กรุงเทพฯ:พิมเสน.

ปี	ชื่อผลงาน	เจ้าของผลงาน	ประเภทของงานเขียน
2525	การบันทึกหลักฐานต่างๆเกี่ยวกับครีวิชัย	รศ.ดร.สืบแสง พรมมนุษย์	รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์ โบราณคดี-ครีวิชัย
	สภาพการเมืองสมัยครีวิชัย	สุนเดร ชุตินธรานนท์	รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์ โบราณคดี-ครีวิชัย
	สภาพสังคมและการเมืองของอาณาจักรครีวิชัย	สุนเดร ชุตินธรานนท์	วารสารครีวิชัย ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 (ก.ย.)

การศึกษาเรื่องครีวิชัยในประเด็นเรื่องสภาพนثرัฐจากหลักฐานทางด้านเอกสารโบราณและจารึกจากเอกสารโบราณและจารึก ได้สะท้อนให้เห็นว่าครีวิชัยเป็นรัฐที่ยังไม่ถูกกำหนดทางการค้า แต่การควบคุมเส้นทางการค้าต้องเชื่อมกับปัญหาหลายประการ เช่น การไม่เชื่อมของเมืองต่างๆ หรือปัญหาของการขัดผลประโยชน์ระหว่างกัน จึงสันนิษฐานได้ว่าผู้นำครีวิชัยต้องเชื่อมกับปัญหาสภาพทางการเมือง เช่น จารึกที่ค้นพบจากเมืองปาเล้มบัง ได้ระบุคำสาปแห่งชาวนเมืองแคนแม่น้ำนาดังและบนเกาะบังกาที่ขัดต่อพระบรมราชโองการของพระเจ้าแผ่นดิน และการระบุถึงกองทัพของครีวิชัยที่กำลังจะยกทัพไปดีชวา จากหลักฐานเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าอำนาจทางการเมืองของผู้นำครีวิชัยไม่ได้มีอำนาจมากมายและถาวรสโดยจะขึ้นอยู่กับเศรษฐกิจและการควบคุมเมืองท่าต่างๆและกลุ่มพ่อค้าทางทะเล ถ้าผู้นำครีวิชัยไม่สามารถควบคุมเมืองเหล่านี้ได้ก็จะเกิดปัญหา โดยเฉพาะในการที่ผู้นำเก่าที่มีบารมีได้ตายลงและถูกแทนที่โดยผู้นำใหม่ซึ่งอ่อนเยาว์ จนไม่สามารถสร้างความยั่งยืนให้กับเมืองท่าต่างๆได้ เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ก็ย่อมเป็นไปได้ว่าผู้นำเมืองท่าเมืองใดจะประกาศตัวขึ้นเป็นผู้นำรัฐครีวิชัยคนใหม่ ก็ต้องเอาเมืองท่าของตนเป็นศูนย์กลางของรัฐซึ่งจะต้องมีความพร้อมทั้งทางด้านผู้นำ ทรัพยากรและกำลังคนก็จะสามารถประกาศตัวเป็นผู้นำรัฐครีวิชัยได้ โดยอาศัยเมืองท่าของตนเป็นศูนย์กลาง

3.2 การศึกษาเรื่องสภาพนثرัฐจากหลักฐานด้านภูมิศาสตร์

ผลงานที่ศึกษาเรื่องครีวิชัยเกี่ยวกับครีวิชัยในประเด็นเรื่องสภาพนثرัฐจากการใช้หลักฐานทางด้านภูมิศาสตร์

ปี	ชื่อผลงาน	เจ้าของผลงาน	ประเภทของงานเขียน
2521	ชุมชนโบราณในภาคใต้	ศรีศักร วัฒโนดม	รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์ นครศรีธรรมราช
2522	ชุมชนโบราณในสิ้นหวัดภาคใต้	ศรีศักร วัฒโนดม	วารสารเมืองโบราณ ปีที่ 5 ฉบับที่ 2 (ธ.ค.2521-ม.ค.2522)
	เส้นทางคมนาคมทางน้ำในประเทศไทยสมัยโบราณที่มีความสัมพันธ์กับการคมนาคมทางทะเล	มนต์ วัฒโนดม	คิลป์ปาร์ ปีที่ 23 ฉบับที่ 1-2(มี.ค.-พ.ค.)
2525	พัฒนาการของบ้านเมืองในภาคใต้ของประเทศไทยในสมัยครีวิชัย	รศ.ศรีศักร วัฒโนดม	รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์ โบราณคดี-ครีวิชัย
	การเดินเรือและการค้าของอาณาจักรครีวิชัย	ประทุม ชุมเพ็งพันธุ์	รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์ โบราณคดี-ครีวิชัย
2540	ทะเบียนแหล่งศิลปกรรมจังหวัดสุราษฎร์ธานี	ประทุม ชุมเพ็งพันธุ์	หนังสือ
2549	แลใต้ดุประวัติศาสตร์ในสุวรรณภูมิ	ประทุม ชุมเพ็งพันธุ์	กรุงเทพฯ:หลั่กพิมพ์

อาณาจักรศรีวิชัยเจริญรุ่งเรืองด้วยสาเหตุของปัจจัยการค้าทางทะเลเป็นหลัก ด้วยความสามารถในการเดินเรือ และการควบคุมผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ บริเวณซ่องแคบมะละกาและซ่องแคบชูนดา โดยมีลักษณะภูมิประเทศเป็นหมู่เกาะมีแหลมใหญ่ยื่นอยู่ในคาบสมุทร ซึ่งต้องใช้เรือเป็นพาหนะในการเดินทางเป็นหลัก ดังนั้นชาวศรีวิชัยจึงได้รับการปลูกฝังนิสัยความรู้ความชำนาญในการเดินเรือที่จะเป็นอย่างดี จึงเป็นปัจจัยเกื้อหนุนให้ชาวศรีวิชัยกล้ายเป็นอาณาจักรแห่งการเดินเรือ

จากจุดนี้เองเป็นสาเหตุของการย้ายที่ตั้งเมืองหลวงหรือศูนย์กลางการปกครองไปตั้งในหลายที่ เพื่อการอพยพเคลื่อนย้ายทางเรือทำได้สะดวก และการย้ายที่ตั้งของเมืองหลวงก็อาจมาหลายปัจจัย เช่น การทำสังคม หรือเพิ่มความเหมาะสมในทะเลที่ตั้งในการควบคุมผลประโยชน์ทางการเดินเรือ และ การค้าขายทางทะเล ซึ่งปัจจัยที่เกื้อหนุนให้ย้ายจุดศูนย์กลางจะสัมพันธ์กับการศึกษาเรื่องศรีวิชัย จากการใช้หลักฐานประเกทอื่น

3.3 การศึกษาเรื่องสมាពันธ์รัฐจากการสำรวจจากการสำรวจขุดคันและขุดแต่งทางโบราณคดี

ผลงานที่ศึกษาเรื่องศรีวิชัยในประเด็นเรื่องสมាពันธ์รัฐจากการใช้ผลการสำรวจจากการสำรวจขุดคัน และขุดแต่งทางโบราณคดี

ปี	ชื่อผลงาน	เจ้าของผลงาน	ประเภทของงานเขียน
2522	อิทธิพลวัฒนธรรมอินเดียในเอเชียภาคเนียง (เนินประเทศไทย)	ศิริวัฒน์ คำวันสา	หนังสือ
2523	การสำรวจขุดคันวัดแก้ว อ่าเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี	เขมชาติ เทพไชย	วารสารศิลป์ปีที่ 24 ฉบับที่ 3 (ก.ค.)
2524	เครื่องถ้วยจีนที่พบจากแหล่งโบราณคดีในประเทศไทย	ณัฏฐ์ภัทร จันทวิช	วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร
2525	ตรวจสอบหลักฐานใหม่เกี่ยวกับการเดินเรือ สมัยศรีวิชัยที่แหลมโพธิ์ อ่าเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี	เขมชาติ เทพไชย	วารสารศิลป์ปีที่ 26 ฉบับที่ 1 (มี.ค.)
	ข้อคิดเห็นบางประการเกี่ยวกับศิลปะและประวัติศาสตร์แห่งศาสนาสมุทรกากได้ที่ เกี่ยวข้องกับศรีวิชัย เน้นเฉพาะเครื่องถ้วยพื้นเมือง	ผศ.ดร.พิริยะ ไกรฤกษ์	รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์ โบราณคดี-ศรีวิชัย
	ความสัมพันธ์ทางด้านเครื่องถ้วยภาชนะที่ เกี่ยวข้องกับศรีวิชัย เน้นเฉพาะเครื่องถ้วยพื้นเมือง	ผศ.ดร.มาสุน อินทราวุช	รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์ โบราณคดี-ศรีวิชัย
	ความสัมพันธ์ทางด้านเครื่องถ้วยจีนที่ เกี่ยวข้องกับศรีวิชัย	ณัฏฐ์ภัทร จันทวิช	รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์ - โบราณคดี ศรีวิชัย
	หลักฐานใหม่เกี่ยวกับการเดินเรือสมัยศรีวิชัย ที่แหลมโพธิ์ อ่าเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี	เขมชาติ เทพไชย และ กุชช์ จันทวิช	วารสารศิลป์ปีที่ 26 ฉบับที่ 2
	เจดีย์วัดหลง	ปรีชา วงศ์เชียร	วารสารศรีวิชัย ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 (ธ.ค.)
	การสำรวจ ขุดคัน และศึกษาทางด้าน โบราณคดีเพื่อหาหลักฐานเกี่ยวกับเรื่อง ศรีวิชัย	เขมชาติ เทพไชย	รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์ โบราณคดี-ศรีวิชัย
2526	เครื่องถ้วยจีนสมัยราชวงศ์ถังจากแหล่ง โบราณคดีแหลมโพธิ์และป่ายาง อ่าเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี	กุชช์ จันทวิช	วารสารศิลป์วัฒนธรรม ปีที่ 4 ฉบับที่ 4(ก.พ.)

	หม้อกุนที่ในควบสมุทรภาคใต้ของไทย	พานุช อินกราชุช	วารสารเมืองโนราณ ปีที่ 10 ฉบับที่ 1 (ม.ค.-มี.ค.)
2527	แหลมโพธิ์ :การศึกษาเครื่องถ่ายด้วยต่างประเทศที่เกี่ยวกับด้านการค้าที่เชื่อมโยงกับภูมิภาคอื่นๆ	เขมชาติ เทพไชย	วารสารเมืองโนราณ ปีที่ 10 ฉบับที่ 2 (เม.ย.-มิ.ย.)
2528	ศูนย์กลางของศรีวิชัยมีก่อตั้งอยู่ที่ไหนแน่	สุจิตต์ วงศ์เทศ	วารสารศิลปวัฒนธรรม ปีที่ 6 ฉบับที่ 6 (เม.ย.)
	ประวัติศาสตร์ศิลปะในประเทศไทย ฉบับคู่มือนักศึกษา	พิริยะ ไกรฤกษ์	หนังสือ
2529	สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ เล่มที่ 1-10	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา .สถาบันทักษิณคดีศึกษา	หนังสือ
	เครื่องถ่ายเงินที่พบจากแหล่งโบราณคดีในประเทศไทย	ณัฐรุกสรร จันทร์วิช	หนังสือ
2531	แหลมโพธิ์ แหล่งเศรษฐกิจของศรีวิชัย	กรมศิลปากร	หนังสือ
	ศรีวิชัย	สุจิตต์ วงศ์เทศ	หนังสือ
2535	สยามประเทศ	ศรีศักร วัลลิโภดม	หนังสือ
2536	ปัตตานีในภาพประวัติศาสตร์ศรีวิชัย	ศรีศักร วัลลิโภดม	วารสารเมืองโนราณ ปีที่ 19 ฉบับที่ 1 มกราคม - มีนาคม
2539	สยามประเทศ:ภูมิหลังของประเทศไทยดั้งเดิม บุคคลสำคัญ จนถึงสมัยกรุงศรีอยุธยา ราชอาณาจักรสยาม	ศรีศักร วัลลิโภดม	หนังสือ
2542	ค่าถ่านใหม่ทางประวัติศาสตร์ ในราชนครดีไทย	ศรีศักร วัลลิโภดม	วารสารศิลปวัฒนธรรม ปีที่ 21 ฉบับที่ 2 (ธ.ค.)
253	รายงานเบื้องต้นการสำรวจขุดแต่ง ขุดคัน แหล่งโบราณคดีเขาศรีวิชัย อ่าเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี	สำนักโนราณคดีและพิพิธภัณฑสถาน แห่งชาติที่ 11 นครศรีธรรมราช สำนัก โนราณคดีและพิพิธภัณฑสถาน แห่งชาติกรมศิลปากร	รายงานการขุดคัน
	ศรีวิชัยในสยาม	สุจิตต์ วงศ์เทศ	หนังสือ
	ประวัติศาสตร์อารยธรรมภาคใต้ :แหล่ง ประวัติศาสตร์และโบราณคดีที่สำคัญในประเทศไทย	ประทุม ชุมเพ็งพันธ์	หนังสือ
2544	สถานภาพการศึกษาและหลักฐานใหม่ด้าน ในราชนครดีในภาคใต้ปัจจุบัน	อนรา ศรีสุชาติ	หนังสือ
2546	อู่อารยธรรมแหลมทองควบสมุทรไทย	ศรีศักร วัลลิโภดม	หนังสือ
	อู่อารยธรรมแหลมทองควบสมุทรไทย	ศรีศักร วัลลิโภดม	หนังสือ
2547	รู้ปัตตานีในศรีวิชัย	สุจิตต์ วงศ์เทศ	หนังสือ

จากการขุดคันทางโนราณคดี ทำให้พบเครื่องถ่ายพื้นเมือง , เครื่องถ่ายเงิน, ลูกปัด และเศษแก้ว อาหาร เป็นจำนวนมาก ซึ่งหลักฐานที่ได้จากการขุดคันเป็นเครื่องบ่งชี้ให้เห็นว่า บริเวณที่ได้รับการขุด แต่งและขุดคันเป็นแหล่งที่ได้รับการพัฒนาจนกลายเป็นสถานีการค้าและมีความสัมพันธ์กับแผ่นดินใหญ่ เช่นการพบเครื่องมือหินแบบต่างๆ บริเวณตำบลปากหมากใกล้ดันน้ำคลองไชยา รวมถึงกล่องโทรศัพท์ และประติมากรรมที่มีอิทธิพลของศิลปะอินเดียผสานกับศิลปะพื้นเมือง ของเหล่านี้ล้วนชี้ให้เห็นว่า บริเวณเมืองไชยา มีพัฒนาการของการก่อตั้งชุมชนและมีการติดต่อกับชุมชนภายนอก จนกลายเป็น เมืองท่าหรือเมืองสำคัญของควบสมุทรไทย แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าหลักฐานที่ได้จากการขุดคัน เช่น

เครื่องถ่ายจีนและเครื่องถ่ายเปอร์เซียส่วนมากมีอายุในราชบุพลศตวรรษที่ 15 ซึ่งไม่พบเครื่องถ่ายที่มีอายุเก่าแก่กว่านี้ จึงได้ตั้งข้อสันนิษฐานว่าอาจมีการย้ายสถานีการค้าจากฝั่งทะเลตะวันออกของแหลมโพธิ์ อำเภอไชยาไปสู่พื้นที่อื่นบนคาบสมุทรไทย หรือย้ายไปสู่ภูมิภาคอื่นในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ก็เป็นไปได้

บทสรุป

จากการสำรวจสถานภาพของการศึกษาเรื่อง “ศรีวิชัย” ตั้งแต่ในพ.ศ.2520-2550 พบว่าผลงานที่ศึกษาเรื่องศรีวิชัยส่วนใหญ่จะได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในทศวรรษ 2520 ซึ่งเป็นช่วงที่เริ่มมีการจัดการสัมมนาประวัติศาสตร์ อีกทั้งยังมีการสำรวจขุดค้นทางโบราณคดีตามแหล่งโบราณคดีในชุมชนต่างๆ จึงทำให้การศึกษาเรื่องศรีวิชัยได้รับความสนใจมากยิ่งขึ้นในช่วงทศวรรษนี้

จากการกำหนดช่วงเวลาดังกล่าวสามารถสรุปสถานภาพของการศึกษาเรื่อง “ศรีวิชัย” ได้เป็น 3 ประเด็น คือ เรื่องจุดศูนย์กลางและที่ตั้งของอาณาจักร, เรื่องรูปแบบของศิลปะ และเรื่องสภาพธรรษฐ์ศรีวิชัย ดังนี้

1. เรื่องจุดศูนย์กลางและที่ตั้งของอาณาจักร

การศึกษาเรื่องที่ตั้งและจุดศูนย์กลางของอาณาจักร จัดได้ว่าเป็นการศึกษาที่ต่อเนื่องมาตั้งแต่บุคคลนักศึกษาเรื่องศรีวิชัย โดยศึกษาจากหลักฐานประเภทต่างๆ เช่น เอกสารโบราณ ศิลปาริมโบราณวัตถุ โบราณสถาน แต่จากข้อจำกัดอยู่ที่ความไม่ชัดเจนของหลักฐาน จึงเป็นเหตุให้เกิดการตกเดียวในเรื่องการกำหนดเรื่องที่ตั้งและศูนย์กลางของอาณาจักร โดยการศึกษาเรื่องที่ตั้งและจุดศูนย์กลางสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเด็น คือ “ศรีวิชัย” เป็นชื่ออาณาจักรโบราณอาณาจักรหนึ่ง ที่มีอำนาจทางการเมืองมั่นคง มีอาณาเขตกว้างขวางใหญ่โดยครอบคลุมพื้นที่หมู่เกาะต่างๆ ตั้งแต่หมู่เกาะสุมาตราจนถึงบริเวณตอนใต้ของคาบสมุทรลาย และมีอิทธิพลเหนือคาบสมุทรภาคใต้ของประเทศไทย โดยมีศูนย์กลางอยู่ที่เมืองปาเลมบังน gele สุมาตราตอนใต้มีอายุในช่วงพุทธศตวรรษที่ 12-18 และ “ศรีวิชัย” เป็นชื่ออาณาจักรที่ยังใหญ่แต่มีศูนย์กลางของศรีวิชัย อยู่ที่อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

2. รูปแบบของศิลปะ

การศึกษาเรื่องรูปแบบศิลปะของศรีวิชัย ได้มีการศึกษาพร้อมกับเรื่องที่ตั้งและจุดศูนย์กลางของอาณาจักร โดยกล่าวว่า ศิลปะรูปแบบ “ศรีวิชัย” คือ ศิลปะที่สร้างขึ้นตามพุทธศาสนาลัทธิมหายาน เช่น การสร้างสถาปัตยกรรม แบบพุทธเจดีย์ที่พบเห็นได้ในสยามโดยเฉพาะในเขตจังหวัดสุราษฎร์ธานี เช่น พระบรมธาตุไชยา รวมถึงประดิษฐกรรมรูปปะเคราะพต่างๆ เช่นพระโพธิสัตว์อโภกเตควร เป็นต้น

หลังจากที่มีการศึกษาเรื่องศรีวิชัยมาระยะหนึ่ง พบว่าประเด็นที่ได้รับความสนใจและเป็นปัญหาในการศึกษา คือ เรื่องของที่ตั้งจุดศูนย์กลางและยุคสมัยของศิลปะ ดังนั้นในช่วงประมาณพ.ศ.2525 มีนักวิชาการบางกลุ่มหันมาให้ความสนใจที่จะศึกษาเรื่องศรีวิชัย ในประเด็นที่เกี่ยวกับการคลี่คลายของชุมชน โดยจะอธิบายถึงพัฒนาการการเกิดของชุมชน โดยใช้หลักฐานทางโบราณคดีแนววัฒนธรรมซึ่งจะเน้นให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของชุมชนต่างๆ ที่ตั้งอยู่ภายใต้ห้องถินเดียวกัน รวมถึงการอธิบายว่าชุมชนดังกล่าวสัมพันธ์กับชุมชนในภูมิภาคอื่นอย่างไร ดังนั้นภายหลังจากการประชุมสัมมนาเรื่อง

ประวัติศาสตร์โบราณคดี-ศรีวิชัยในพ.ศ.2525 จึงทำให้นักวิชาการไทยบางกลุ่มสันนิษฐานว่า “ศรีวิชัย” เป็นชื่อของ “สมាបันธรรัฐ”

3. เรื่องสมាបันธรรัฐศรีวิชัย

การศึกษาเรื่อง “ศรีวิชัย” ในฐานะที่เป็น “สมាបันธรรัฐ” เกิดขึ้นภายใต้แนวความคิดข้างต้น โดยกล่าวว่า “ศรีวิชัย” ไม่ใช่ชื่อของอาณาจักรที่มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่เมืองใดเมืองหนึ่ง แต่เป็นการรวมกลุ่มของบ้านเมืองที่ตั้งอยู่บริเวณหมู่เกาะหรือบนคาบสมุทรมาลัย ที่มีลักษณะของศิลปวัฒนธรรมบางประการร่วมกัน เช่น การนับถือพระพุทธศาสนาในลัทธิมหายาน ที่แสดงออกทางสถาปัตยกรรมและประดิษฐกรรมรูปเคารพ อีกทั้งยังเป็นการรวมกลุ่มของบ้านเมืองเพื่อหวังผลประโยชน์ในเรื่องของการค้าทางทะเลร่วมกัน ส่วนอำนาจของศูนย์กลางก็มักจะไม่มีอำนาจที่แท้จริง หากแต่ศูนย์กลางจะเปลี่ยนไปตามความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและการเมืองในแต่ละยุค ดังนั้นบ้านเมืองอื่นๆ จึงมีอิสระในการปกครองตนเองค่อนข้างสมบูรณ์ จากเหตุผลเหล่านี้จึงนำไปสู่ข้อสรุปที่ว่าชื่อ “ศรีวิชัย” ที่ปรากฏให้เห็นบนจารึกต่างๆ ไม่ใช่ชื่อของอาณาจักร หากแต่รวมเรียกว่า “สมាបันธรรัฐศรีวิชัย” นั่นเอง

แต่การเสนอว่า “ศรีวิชัย” คือ “สมាបันธรรัฐ” ไม่ใช่ “อาณาจักร” ก็ยังไม่เป็นที่ยอมรับของนักวิชาการบางคนที่มองว่า หากจะกล่าวถึงบ้านเมืองในยุคหนึ่งๆ จะไม่สามารถปฏิเสธอำนาจที่มีศูนย์กลางการปกครองให้พ้นไปได้ และการเมืองในระบบสมាបันธรรัฐถือได้ว่าเป็นสิ่งใหม่เกินไป ที่จะนำมาอธิบายรูปแบบการปกครองของรัฐโบราณ เช่น ศรีวิชัย

บรรณานุกรม

เขมชาติ เทพไชย.(2523, กรกฎาคม).การสำรวจขุดคันวัดแก้ว อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี.

วารสารศิลปากร.24(3): 13 - 23.

_____. (2525, พฤษภาคม).หลักฐานใหม่เกี่ยวกับการเดินเรือสมัยศรีวิชัยที่แหลมโพธิ์ อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี.วารสารศิลปากร.26(2): 29– 38.

_____. (2527, เมษายน-มิถุนายน).แหลมโพธิ์ : การศึกษาเครื่องถ่ายต่างประเทศที่เกี่ยวกับด้านการค้าที่เชื่อมโยงกับภูมิภาคอื่นๆ.วารสารเมืองโบราณ.15-26.

คงเดช ประพัฒน์ทอง. (2529). โบราณคดี ประวัติศาสตร์.กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร.

จันทร์จิรายุ รัชนี, ม.จ.(2530).อาณาจักรศรีวิชัยที่ไชยา.กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์อรุณวิทยา.

_____. (2525, กรกฎาคม).อาณาจักรศรีวิชัยในคริสต์ศตวรรษที่ 7.วารสารศิลปวัฒนธรรม.3(9): 7 -11.

_____. (2529, พฤษภาคม).ศรีวิชัยที่ไชยา.วารสารศิลปวัฒนธรรม.8 (1):86 – 95.

ดำรงราชานุภาพ, สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยา. (2469).ตำนานพุทธเจดีย์สยาม.พระนคร: บพท. (พิมพ์เป็นอนุสรณ์ ในงานพระราชทานเพลิงศพ เจ้าจอมมารดาชุ่ม)

- ธรรมทاث พานิช.(2469, ธันวาคม).ศรีวิชัย.นิตยสารศิลปการ. 7(7): 93 – 100.
- _____. (2534). ไซยา ที่ตั้งนครหลวงของอาณาจักรศรีวิชัย.กรุงเทพฯ: อรุณเวทยา.
- นครราษฎร์ ศรีชัย . (2544) . ตามรอยศรีวิชัย . สุจิตต์ วงศ์เทศ บรรณาธิการ.กรุงเทพฯ:ศิลปวัฒนธรรม
ฉบับพิเศษ.
- บริบาลบูรีกันฑ์, หลวง. (2476). โบราณวัตถุในสยามภาค 1.พระนคร: พระจันทร์.
- ปรีชา นุ่นสุข.(2519). ไซยา – สุราษฎร์ธานี.กรุงเทพฯ: กรุงสยามการพิมพ์.
- _____. (2525). หลักฐานทางโบราณคดีในการตีของประเทศไทยที่เกี่ยวกับอาณาจักรศรีวิชัย.
นครศรีธรรมราช: ศูนย์วัฒนธรรมภาคใต้ วิทยาลัยครุศาสตร์ศรีธรรมราช.
- มนิต วัลลิโภดม.(2531). ทักษิณเรือง.กรุงเทพฯ: รุ่งศิลป์การพิมพ์.
- ยงยุทธ ชูแวน.(2544). สถานภาพการศึกษาวิจัยประวัติศาสตร์ภาคใต้ในประเทศไทย (พ.ศ. 2503-2535).
ในสถานภาพงานวิจัยสาขาประวัติศาสตร์ในประเทศไทยระหว่าง พ.ศ. 2503 – 2535.
กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พระครุอินทปัญญาจารย์. (2493). แนวสังเขปของโบราณคดีรอบอ่าวบ้านดอน.พระนคร:
คณะกรรมการจัดหัวดสุราษฎร์ธานี และคณะกรรมการอำเภอไซยา.
- ศิลปการ, กรม. (2520). ประวัติพระบรมธาตุไซยาราชวรวิหารและบทความเกี่ยวกับอาณาจักร
ศรีวิชัย. กรุงเทพฯ: ออมรินทร์การพิมพ์.
- _____. (2525ก). รายงานการสัมมนา เรื่องประวัติศาสตร์โบราณคดี-ศรีวิชัย.กรุงเทพฯ: พิมเนค.
- _____. (2525ข). พระบรมธาตุไซยา.กรุงเทพฯ: ยูไนเต็ดโปรดักชั่น.
- _____. (2531). ศรีวิชัย.กรุงเทพฯ: การศานา.
- _____. (2533). รายงานการสัมมนาประวัติศาสตร์สุราษฎร์ธานีครั้งที่ 1.สุราษฎร์ธานี: วิทยาลัย
ครุสุราษฎร์ธานี.
- _____. (2543) . โบราณคดี ศรีวิชัย : มุ่งมองใหม่การศึกษาวิเคราะห์แหล่งโบราณคดีรอบอ่าว
บ้านดอน .นครศรีธรรมราช: เม็ดทราย.
- สุภัทรดิศ ดิศกุล, ศ.ม.จ. (2520). "สภาพการณ์ภาคเอกชนเมือง ก่อน พ.ศ.1800 เรื่องแหลมมลายูและ
หมู่เกาะอินโดนีเซีย พุทธศตวรรษที่ 6-18" ใน ประวัติพระบรมธาตุไซยาราชวรวิหารและ
บทความเกี่ยวกับอาณาจักรศรีวิชัย. กรุงเทพฯ: ออมรินทร์การพิมพ์.
- _____. (2524, มิถุนายน).เจดีย์ที่วัดแก้ว ไซยา.อนุสาร อ.ส.ท. 21(11): 47 – 54.
- สงบ ส่งเมือง.(2532). วิัฒนาการการเขียนประวัติศาสตร์ภาคใต้.ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์โรม สงขลา.อั้ดสำเนา.
- สุราษฎร์ธานี, วิทยาลัยครุ. (2527). สัมมนาประวัติศาสตร์สุราษฎร์ธานี. สุราษฎร์ธานี: วิทยาลัยครุ
สุราษฎร์ธานี.

อมรา ขันติสิทธิ์ และราพงศ์ ศรีสุชาติ.(2529). “ชุมชนสมัยแรกเริ่มประวัติศาสตร์ภาคใต้” สารานุกรม
วัฒนธรรมภาคใต้ (เล่ม 3). สถาบันทักษิณคดีศึกษา.มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์กรุงเทพฯ สงขลา:
กรุงเทพฯ

อมรา ศรีสุชาติและคณะ. (2532). เครื่องถ่ายจีนรุ่นแรกๆในภาคใต้ของไทย. วารสารสารศิลปการ.
33(4): 27-29.

อดิศร ศักดิ์สูง, สภาร์จันทร์ จันทร์, ศุภาร ศิริเพศาล. (2547). การศึกษาองค์ความรู้งานวิจัย
ประวัติศาสตร์ภาคใต้ในรอบทศวรรษ พ.ศ. 2537–2547. ทุนอุดหนุนงานวิจัยจาก
งบประมาณเงินรายได้ มหาวิทยาลัยทักษิณ 2547.อัสดำเนา.

อันันท์ กัญจนพันธ์.(มกราคม-มิถุนายน 2543). “แนวความคิดและวิธีการศึกษาประวัติศาสตร์ท้องถิ่น
ในมิติทางวัฒนธรรม”. วารสารสถาบันวิจัยศิลปปัฒนธรรม มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์กรุงเทพฯ.
1(2(2):17-32.